

A pedra que falaba baixiño

Volvía do insti toda estresada por un exame horrible cando vin unha luz rarísima no ceo, brillante coma un flash pero sen ruído. Pensei que era un dron, pero non: movíase demasiado rápido. De súpeto quedou parada enriba de min e unha brisiña fría rodeoume, tipo cando abres a ventá no inverno. Sentiuse unha voz súper baixiña dicindo “non te asustes”, e obviamente asústasme igual. Cando a luz desapareceu, no chan quedou unha pedra azul que brillaba suave. Collina sen pensar, porque a situación xa era de peli total.

Ao día seguinte, mentres repasaba para outro exame, a pedra comezou a emitir un ton azul clarito. Cada vez que a miraba sentía a cabeza máis clara, como se me puxeran as ideas no lugar. No exame todo fluíu e saquei un notón. Dende entón a pedra só brilla cando estou fatal, coma se me recordase que non son tan desastre como penso. Aínda a teño, gardadiña, por se o universo quere volver falar comigo.